

Homenaxe póstuma a Víctor Domínguez

Carlos Roberto de Pacho

Coñecín a Víctor vinte anos atrás. Eu, no peirao de Bueu, el a bordo dun bote polbeiro. Atraído polo amor as embarcacións tradicionais, e o seu aspecto de lobo de mar, comecei a falar con el. A miña carta de presentación: ser fillo de carpinteiro de ribeira. Amosoume orgulloso as súas maquetas.

Pouco despois, rumbo a Asturias, parei na gasoleira de Seixo. Alí estaba el traballando. Comenteille que non era o mesmo estar rodeado de coches que de barcos de madeira. El sinalou o outro lado da rúa, amosándome que tiña enfrente a ría de Pontevedra. Co tempo collín confianza con el e comecei a colaborar na revista Os Galos.

Nunca o din convencido de levalo a coñecer en Castropol o estaleiro familiar. El dicía que se a viaxe era por estrada nin falar do tema, por mar xa sería outro cantar...

Supoño que deixando medrar a barba e mercando unha boina non acadarei contaxiarme da súa sabedoría da cultura mariñeira. Pola súa paixón e a miña admiración quizais si.

ALMA DE RÍA

No horizonte a ría

- Bo día, gasolina?

- Póñame vinte

Sopra unha brisa

Ergue a vista

Olor a salitre

Un sorriso mece a barba

Cala a boina, vai para casa

Marea baixa,

area na praia

Camiña, paso firme,

de Pescadoira a Banda do Río

Purro berra: - Víctor,

a gamela está arranxada !

Un sorriso mece a barba

No horizonte a ría

e alí a súa alma.

